Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστου λεπ. 25 (φρ. 0.25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 13ος — *Ἐν Ἀθήναις, 3 Ἰουνίου 1906* — *Ἔτος 28ον. — Ἀριθ. 27*

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐπειδὴ εἶμαι ζῷον, φαντάζεσθε βέβαιας ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται, μὲ πόσην εὐχαρίστησιν ἔχω διαβασμένα ὅλα τὰ ἔργα τῶν ζώων. Ἔχω καταφάγη τὰ *Ἀπομνημονεύματα ἑνὸς Γαϊδάρου*, τὰς *Περιπετείας ἑνὸς Παπαγάλλου*, τὰ *Ἀπομνημονεύματα ἑνὸς Σκύλου*, τὰ *Ἀπομνημονεύματα ἑνὸς Ἀσπρου Κότσυφα* . . . Μοῦ ἔπεσε μάλιστα στὰ χέρια, — δηλαδὴ στὲς πατοῦσές μου, — καὶ τὸ *Ἡμερολόγιον ἑνὸς Μύρμηκα*.

Λοιπόν! Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φρικιαστικὸν ἐνδιαφέρον ποῦ ἔχουν ὅλα αὐτὰ τὰ ἀναγνώσματα, ὅπου τὰ ζῶα αὐτοζωγραφίζονται, ξέρετε τί πρὸ πάντων μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς αὐτὰ τὰ φιλολογικὰ βιβλία; Ὅτι τὸ μέγα ζωολογικὸν εἶδος, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχω τὴν τιμὴν ν' ἀνήκω — οἱ ἱπποπόταμοι — δὲν εἶχαν ἀντιπρόσωπον εἰς τὴν χορείαν τῶν γραφόντων ζώων! Μεγάλη παράλειψις!

Εἷς κανενὸς ἀπὸ τοὺς ὁμογενεῖς μου τὸ μυαλὸ δὲν ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ γράψῃ τὴν ἱστορίαν του. Καὶ ἴσως ἴσως δι' αὐτὸν τὸν λόγον, ἄνθρωποι, σοβαροὶ μάλιστα ἄνθρωποι, σοφοὶ διακεκριμένοι, Καθηγηταὶ τῆς Ζωολογίας, δὲν ἐφοβήθησαν νὰ διακηρύξουν εἰς τὸν κόσμον ὅτι ὁ ἱπποπόταμος εἶνε *παχύδερμον κατωτέρας διανοητικῆς ἀναπτύξεως*.

Κατωτέρας! Μόνον ποῦ χαράσσω αὐτὴν τὴν λέξιν, κοκκινίζω διὰ λογαριασμὸν αὐτῶν τῶν σοφῶν ἕως τήν . . . Ἐπρόκειτο νὰ γράψω: ἕως τὴν ρίζαν τῶν μαλλιῶν μου, ὅταν ἐγκαίρως ἐνθυμήθην ὅτι δὲν ἔχω καθόλου μαλλιά.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, μὴν πιστεύετε οὔτε λέξιν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἄτιμον συκοφαντίαν! Ὁ ἱπποπόταμος εἶνε ζῷον μετριόφρον, καὶ δὲν ἀγαπᾷ νὰ γίνεται λόγος δι' αὐτόν· ἀλλά, ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τὴν ἐξυπνάδα του, εἶνε ἔξυπνος τοὐλάχιστον ὅσον ὁ ἄνθρωπος. Καὶ πολὺ καλλίτερός του!

Διὰ ν' ἀποδείξω λοιπὸν αὐτὴν τὴν μεγάλην ἀλήθειαν, ἀπεφάσισα νὰ γράψω τὰ παρόντα ἀπομνημονεύματα.

Καὶ εἶμαι ὑπερβέβαιος, ἀγαπητοί μου, ὅτι, ἀφοῦ διαβάσετε αὐτὰς τὰς σελίδας, θὰ συμφωνήσετε μὲ τὴν γνώμην μου, θὰ ἀναγνωρίσετε τὴν εὐφυίαν τῶν ἱπποποτάμων, θὰ τὴν διασκλπίσετε εἰς τὸν κόσμον, καὶ θὰ ἀναστηλώσετε τὴν ὑπόληψίν μας εἰς τὰς οἰκογενείας σας!

Λεοπόλδος Κολίβριος
ἀπόστρατος ἱπποπόταμος.

«Εἶχε παρουσιασθῆ ὡς ὑποψήφιος γαμβρός...» (Σελ. 210, στ. β'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'
ΠΡΩΤΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ἄ! ἡ γενέτειρα χώρα! ἡ γωνίτσα τῆς γῆς ὅπου πρωτοεῖδε κανεὶς τὸ φῶς! Τί γλυκείας συγκινήσεις προκαλοῦν αὐταὶ αἱ λέξεις εἰς τὴν καρδίαν ἑνὸς ἱπποποτάμου! Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ γωνίτσα τῆς γῆς ἡ ὁποία μὲ εἶδε γεννώμενον, ἐμέ, ἦτο γωνίτσα ἀπὸ νερό, — δηλαδὴ λίμνη!

Φαντασθῆτε κάτι λογγοὺς ἀπεράντους ποῦ τοὺς σκεπάζουν γιγαντώδεις πτέριδες, νοπάλια, δράκαιναι καὶ κάκτοι ἀκανθώδεις.

Φαντασθῆτε κάτι μεγάλους ποταμοὺς περιτριγυρισμένους μὲ ἐρείπια καὶ ὑδροχαρῆ φυτά, καὶ στολισμένους μὲ κοπάδια ἀπὸ μεγάλους καὶ μάνους-κροκοδείλους ποῦ κοιμοῦνται στὸν ἥλιο, μὲ τὴν κοιλιὰ μέσα στὸ ζεστὸ νερό.

Ἐκεῖ εἶνε καὶ ἀπέραντα δάση, ὅπου φυτρόνουν καὶ μεγαλόνουν δένδρα, ποῦ τὰ ὅμοιά των δὲν ὑπάρχουν εἰς τὰ μέρη μας, ἡ κοκκοκαρυδιά, ποῦ κάμνει τὰ ὡραιότατα ἀράπικα καρύδια, ἡ χουρμαδιά, ὅπου γίνονται χουρμάδες γλυκύτεροι καὶ ἀπὸ τὰ γλυκύτερα γλυκίσματα τῆς Εὐρώπης!

Τὸ κακὸ εἶνε, καὶ αὐτὸ ζημιόνει ἀρκετὰ τὸν τόπον μας, ὅτι ὑπάρχουν καὶ χωρία μὲ μαύρους, τὰ ὁποῖα μυρίζουν ἀσχημα ἀπὸ τὸν καπνὸν καὶ τὸ ταγγὸ ἄλειμμα... Καὶ ἔπειτα ὑπάρχει σωστὴ συλλογὴ ἀπὸ τεράστια φείδια παραπολὺ ἐπικίνδυνα, ὑπάρχουν ὕαινα, τσακάλια, γῦπες καὶ ἄγρια θηρία, μὲ τὰ ὁποῖα πρέπει ὅσον τὸ δυνατὸν νὰ προσέχη κανεὶς μὴν εὑρεθῇ μύτη-μὲ-μύτη . . . Σᾶς βεβαιόνω ὅμως ὅτι συνηθίζει κανείς· τὸ πᾶν εἶνε συνήθεια.

Λοιπὸν! Εἰς ἐκείνην τὴν χώραν, πρὸς βορρᾶν τοῦ μεγάλου ποταμοῦ Οὐμπάγγη, μὲ τὸν ὁποῖον τὴν ἑνόνει ὁ μικρότερος ποταμὸς Κάμπ-Σέ, ἡ γενέτειρά μου λίμνη καθρεπτίζει, σὰν χαλύβδινος καθρέπτης, τὰς φλογερὰς ἀκτῖνας τοῦ ἀφρικανικοῦ ἡλίου, ἀνάμεσα εἰς ἕνα δάσος πολὺ μεγάλο, ἔνα κάμπον σκεπασμένον μὲ πυκνὰ χαμόκλαδα καὶ ἕνα βουνό, ποῦ λέγεται Κυανοῦν Ὄρος.

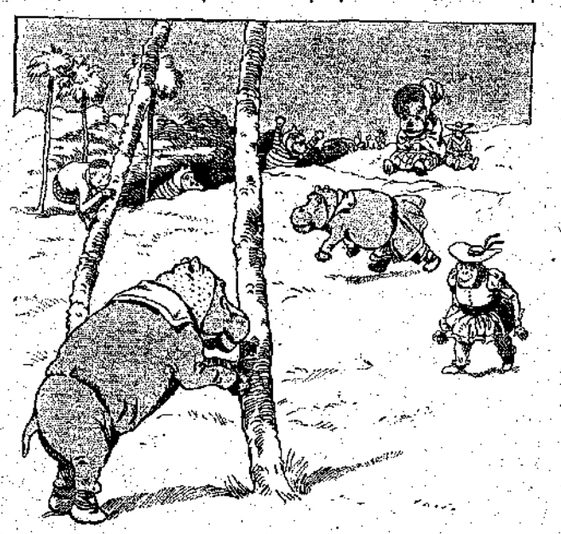

«Νὰ σκαρφαλόνωμεν εἰς τὰ κοκκόδενδρα...» (Σελ. 211, στ. α΄.)

Ἡ λίμνη μας εἶχεν ὄνομα Νάνι-Νάνη, ἴσως, διότι, καθὼς ἐγὼ νομίζω, πλέκουν ἐκεῖ τὸ ἀπόγευμα, γιὰ καλά, τὸν ἀπογευματινὸν ὑπνάκο των οἱ ἱπποπόταμοι, μὲ τὴν μύτην των ἴσα κ' ἴσα μὲ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ, μὲ τὰ μάτια των μισόκλειστα καὶ τὸ σῶμά των μέσα στὸ καυτὸ νερό.

Οἱ γονεῖς μου, ἀνθρωπάκι φιλήσυχοι, ἦσαν ἐγκατεστημένοι εἰς ἕνα μεγάλον κάμπον ἀπὸ καλάμια, εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης, κ' ἐπερνοῦσαν ἐκεῖ ζωὴν χαρισάμενη, χωρὶς ἔννοιες καὶ σκοτοῦρες.

Ὁ πατέρας μου ὅμως δὲν εἶχε ζῆσῃ πάντοτε μὲ αὐτὴν τὴν ἡσυχίαν. Τὸν εἶχαν πιάσει οἱ μαῦροι, ὅταν ἦτο μικρούλης, καὶ εἶχε γνωρίσῃ τὰ βάσανα τῆς σκλαβιᾶς εἰς ἓν ἱπποδρόμιον τοῦ Ἀλγερίου, ἔπειτα εἰς ἓν γαλλικὸν θηριοτροφεῖον, ἔπειτα εἰς ἕνα ζωολογικὸν κῆπον τῆς Ἀγγλίας, καί, ἀφοῦ ἐταξείδευσε σχεδὸν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, τὸν ἔφεραν πάλιν εἰς τὰ ἀφρικανικὰ παράλια κάτι Ὁλλανδοὶ σχοινοβάται! Τότε ἐπὶ τέλους, ἀηδιασμένος ἀπὸ αὐτὴν τὴν νομαδικὴν ζωήν, εἶχε κατορθώσῃ νὰ ξεγελάσῃ τοὺς φύλακάς του, καί, ἀφοῦ ἔσπασε τὴν ἁλυσίδα τῆς δουλείας, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Νάνι-Νάνην, τὴν κοιτίδα τῶν προγόνων του!

Ἐκεῖ πολὺ γρήγορα ἐπροκάλεσε τὸν θαυμασμὸν ὅλων τῶν ζῴων τοῦ τόπου μὲ τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας γνώσεις του καὶ μὲ τὰ νόστιμα παιγνίδια, ποῦ ἔμαθε νὰ κάμνῃ ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἦτο μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Ἐγνώριζε νὰ κρατῇ ἕνα μακρὺ κλαδὶ ἀπὸ δένδρο, ἰσορροπημένον ἐπάνω στὴν μύτην του, νὰ παίζῃ τὲς γροθιὲς σὰν ἀληθινὸς καγκουροῦ, καὶ νὰ στέκεται πολλὴν ὥραν ὀρθὸς μὲ τὸ κεφάλι κάτω, κάμνων συγχρόνως ναυτικὰ σήματα διὰ βραχιόνων μὲ τὰ ὀπίσω πόδια του.

Τὰ ζῷα ἔτρεχαν ἀπὸ εἴκοσι καὶ τριάντα μίλια μακρυὰ διὰ νὰ τὸν ἰδοῦν κ' ἀπομιμῆται εἰς τὴν ἐντέλειαν τὸ *σαλπόρισμα* τῶν αὐτοκινήτων λέμβων, ἢ νὰ χορεύῃ τὸν ἱσπανικὸν χορὸν *μπολέρο*, παίζων ὡς κρόταλα τὰ μεγάλα δόντια του.

Συνέβη, ἐκεῖνον τὸν καιρόν, νὰ ζῇ εἰς τὰ περίχωρα μία νεαρὰ ἱπποποταμίτσα, προικισμένη μὲ ὅλα τὰ χαρίσματα τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας, ποῦ ἐλέγετο Μελανία. Ἂς μὴ σᾶς φανῇ παραπολὺ ἀστεῖο αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται, γιὰ ἕνα παχύδερμον ὑδρόβιον κορίτσι! Ὁ πατέρας μου, ὅταν ἐζοῦσε μὲ τοὺς ἀνθρώπους, εἶχεν ἀποκτήσῃ πολλὰς ἀνθρωπινὰς συνηθείας, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε διαδώσῃ εἰς τὰ ἐξυπνότερα μεταξὺ τῶν ζῴων τὴν τόσον βολικὴν χρῆσιν τῶν κυρίων ὀνομάτων...

Δὲν ἦτο ἕνας καὶ μόνος πλούσιος ἱπποπόταμος, ποῦ εἶχε παρουσιασθῇ ὡς ὑποψήφιος γαμβρὸς διὰ τὴν χεῖρα (δηλαδὴ τὸν ποδάραν) τῆς δεσποινίδος Μελανίας, ὅταν ἡ τύχη τὴν ἔφερεν εἰς τὰς ὄχθας τῆς Νάνι-Νάνης, τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ Θεόδωρος (αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶχαν δώσῃ οἱ ἄνθρωποι εἰς ἐκεῖνον ποῦ ἦτο γραμμένον νὰ γίνῃ πατέρας μου) ἔκαμνε ταχυδακτυλουργίας μὲ ἀράπικα καρύδια, καί, στηλωμένος εἰς τὰ πίσω πόδια του, ἐμμμεῖτο τὴν στάσιν τοῦ ἀγάλματος τῆς Πτερωτῆς Νίκης, μὲ τὸ ἕνα πόδι στὸν ἀέρα, σὰν ἱπποπόταμος ποῦ παίρνει φόραν νὰ πετάξῃ. (Πετάει—πετάει ὁ . . . ἱπποπόταμος!)

Ὤ! τότε, ὅλα ἐπῆραν τέλος! Οἱ ἄλλοι μνηστῆρες ἔσβυσαν κ' ἐχάθησαν ἀπὸ τὰ μάτια της, καὶ ἡ Μελανία, κατοχυρωμένη, ὡρκίσθη ὅτι ἄλλον σύζυγον ἀπὸ τὸν Θεόδωρον, δὲν ἐννοοῦσε νὰ πάρῃ.

Ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν εὐτυχῆ γάμον ἐγεννήθησαν πέντε ἱπποποταμάκια, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ τελευταῖον ἦτο ὁ μετριόφρων συγγραφεὺς τῶν ἀνὰ χεῖρας Ἀπομνημονευμάτων καὶ ταπεινὸς δοῦλός σας, ἀγαπητά μου παιδάκια. Ἡ μητέρα μου, ποῦ ἦτο ἡ φιλοστοργία καὶ ἡ δικαιοσύνη προσωποποιημένη, μᾶς ἐχάϊδευεν ὅλους μὲ τὴν σειράν μας, καὶ ὁ πατέρας μας μᾶς ἐδίδασκε, μαζὶ μὲ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἀνεξαρτησίαν, καὶ ὅλας τὰς γνώσεις ποῦ εἶχεν ἀποκτήσῃ ὅταν ἐζοῦσε μὲ τοὺς Εὐρωπαίους. Ἔτσι κ' ἐγὼ ἔμαθα νὰ ἐννοῶ, ἂν ὄχι νὰ ὁμιλῶ, τὰ γαλλικά, τὰ ἀγγλικά, τὰ γερμανικὰ καὶ τὰ ἑλληνικά.

—Ἠμπορεῖ νὰ σοῦ χρησιμεύσουν μίαν ἡμέραν,—ποῦ τὸ ξέρεις;—ἔλεγεν ὁ πατέρας μου.

Δὲν θ' ἀργήσετε νὰ ἰδῆτε πόσον δίκαιον εἶχεν. Πόσας φορὰς κ' ἐγὼ εὐλόγησα τὴν μνήμην του, διότι μοῦ ἔδωσε τόσον καλὴν ἀνατροφὴν καὶ παιδείαν! Ὁ λαμπρός μου πατέρας! Ἦτο ὁ ἀβρότερος καὶ λεπτότερος τοὺς τρόπους ἀπὸ ὅλα τὰ παχύδερμα τοῦ κόσμου. Τὸν ἐφωνάζαμε χαϊδευτικά: «Μπαμπᾶ-Μπομπό».

Ὅλα τὰ καλὰ ζῷα ποῦ ἐκατοικοῦσαν εἰς τὰ περίχωρα τῆς λίμνης ἦσαν φίλοι μας. Ἡμεῖς ὅμως εἴχαμε κυρίως φιλίαν μὲ μίαν οἰκογένειαν ἀπὸ γορίλλας, τοὺς Σιδεροχέρηδες, ποῦ ἦσαν ἐγκατεστημένοι εἰς τὸ δάσος. Ἡ κυρία Σιδεροχέρη ἦτο μία πολὺ καλὴ κυρία, λιγάκι καμωματοῦ, ἀλλὰ πολὺ ὑποχρεωτική. Εἶχε τὴν μανίαν νὰ μᾶς ψυλλίζῃ. Κ' ἐπειδὴ ἡμεῖς δὲν εἴχαμε ψύλλους, αὐτὸ μᾶς ἐνοχλοῦσε κἄπως· τὴν ἀφήναμεν ὅμως νὰ τοὺς ζητῇ ἐπάνω μας, διὰ νὰ μὴν τὴν κακοκαρδίσωμεν.

Ὁ σύζυγός της, ὁ Γορίλλας, ἦτο ἕνα πειρακτήριον, ποῦ εἶχε τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ πιθηκίζῃ ὅλον τὸν κόσμον. Τοῦ ἐσυγχωροῦσαν ὅμως ὅλοι αὐτὴν τὴν λόξαν, διότι ἐσυλλογίζοντο ὅτι, ἐπὶ τέλους, ἂν οἱ πίθηκοι δὲν ἐπιθηκίζαν, ποῖος θὰ ἐπιθηκίζε, σᾶς παρακαλῶ;

Τὰ τέκνα των, τὰ γορίλλακια, ἦσαν διὰ τοὺς ἀδελφούς μου καὶ ἐμέ, λαμπροὶ σύντροφοι. Ἐπαίζαμε μαζί των, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δάσους, τὸν κρυφτὸ μὲ γέλια καὶ χαρές, ἐνῶ αἱ μητέρες μας

ἐκάθηντο εἰς τὸν κορμὸν κανενὸς δένδρου καὶ μᾶς ἐπρόσεχαν συνομιλοῦσαι. Τὰ γοριλλάκια ἐπροσπαθοῦσαν νὰ μᾶς μάθουν νὰ σκαρφαλόνωμεν εἰς τὰ κοκκόδενδρα, ἀλλὰ ἡμεῖς δὲν τὰ ἐκαταφέρναμεν καλὰ μὲ αὐτὴν τὴν γυμναστικήν. Ἀπ' ἐναντίας, ἡμεῖς ἠθέλαμεν νὰ τὰ μάθωμεν τὸ μακροβούτι, αὐτὰ ὅμως δὲν εἶχαν πολλὴν ὄρεξιν μὲ αὐτὸ τὸ παιγνίδι.

Εὑρίσκαμεν ἐκεῖ, ἄλλως τε, εἰς ἐκείνην τὴν ἄκραν τοῦ δάσους, ἕνα πλῆθος ζῳάκια, ποῦ τὰ ἔφερναν, κατὰ τὰς πέντε, οἱ γονεῖς των νὰ κάμουν τὸν περίπατόν των ὀλόγυρα στὴν λίμνην, ὅπως εἰς τὴν Εὐρώπην πηγαίνουν οἱ ἄνθρωποι τὰ *παιδιά των εἰς τοὺς κήπους* καὶ τὰς δενδροστοιχίας. Δὲν εἶχαν ὅμως ὅλα καλὴν ἀνατροφήν,— μὰ καθόλου! Ἐνθυμοῦμαι μάλιστα δύο στρουθοκαμηλίτσες, ποῦ ἦσαν παραπολὺ ξιππασμένες καὶ φαντασμένες, καὶ ὅλο μᾶς ἐπερίπαιζαν.

—Ἄχ! ἔλεγεν ἡ μεγάλη, εἰς τὴν μικρὰν ἀδελφήν της, ἐνῶ μᾶς ἐκύτταζεν αὐθαδέστατα— καλὲ κύτταξε αὐτὰ τὰ τερατάκια! Δὲν ἔχουν κἂν λαιμό! Εἶνε νὰ σκάζῃς στὰ γέλια!

Καὶ ἐπροσπαθοῦσαν νὰ δώσουν εἰς τοὺς λαιμούς των τὴν χάριν καὶ τὸ κεφάρι ποῦ ἔχει ὁ κύκνος. Ἡμεῖς ὅμως, ποῦ δὲν μᾶς ἐθάμβοναν πολὺ τὰ ὡραῖα στρουθοκαμηλίσια πτερά των, ἐβλέπαμεν ὅτι δὲν κατώρθωναν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ξεροκαμαρόνουν ἄκομψα σὰν χῆνες.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Γ. Τρεμιζῶ].

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΤΟΙΜΑζομαι γιὰ ἕνα μικρὸ ταξειδάκι ὡς τὴν πατρίδα μου. Πηγαίνω νὰ ξαναΐδω, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ χρόνια, τὴ μητέρα μου, τοὺς δικούς μου, τὸ σπιτάκι μας, τὸ περιβολάκι μας, τὴ χώρα καὶ τὴν ἐξοχή, τοὺς ἱεροὺς τόπους ὅπου ἔζησα κ' ἐμεγάλωσα, ὅπου ἐπόνεσα κ' ἐχάρηκα, ὅπου ἐμίσησα κι' ἀγάπησα. Μὲ μιὰ λέξι: τὴν πατρίδα μου. Τί ὑπάρχει ἱερώτερον καὶ προσφιλέστερον καὶ ποθητότερον ἀπὸ τὴν πατρίδα! Καὶ πόσον εἶνε δικαιολογημένη ἡ συγκίνησις ποῦ μὲ κατέχει, ὅταν αἰσθάνωμαι νὰ πλησιάζῃ ἡ μεγάλη ἡμέρα καὶ ἡ ἁγία στιγμή, ποῦ θὰντικρύσω πάλι, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια, τὰ πράσινα βουνὰ τοῦ νησιοῦ μου, καὶ θὰ πατήσω τὸ χῶμα τῆς δροσερῆς του ἀκτῆς! . . . Εἶχα νὰ σᾶς γράψω σήμερα γιὰ τόσα πράγματα, ποῦ ἠμποροῦσε νὰ σᾶς ἐνδιαφέρουν περισσότερο, ἀλλὰ τί νὰ σᾶς κάμω ποῦ ὁ νοῦς μου εἶνε ὅλο ἐκεῖ. . . Τρώγω, καὶ συλλογίζομαι ὅτι σὲ λίγες ἡμέρες θὰ καθήσω στὴν ἴδια τραπεζαρία, ποῦ μὲ εἶδε παιδάκι στὴν ψιλὴ καρέκλα, καὶ θὰ κυττάζω ἀπὸ τὸ παράθυρό της τὴν αὐλὴ καὶ τὸ περιβόλι, ὅπου ἔπαιξα τὰ πρῶτά *μου καὶ τὰ τελευταῖα παιγνίδια*. . . Πέφτω νὰ κοιμηθῶ καὶ συλλογίζομαι ὅτι σὲ λίγες ἡμέρες θὰ κοιμοῦμαι στὴν ἴδια καμαρούλα, ὅπου ἔζησα τὰ εὐτυχισμένα παιδικά μου χρόνια, καὶ ἀπὸ τὸ ψηλό της παράθυρο θὰ βλέπω μὲ τὰ μάτια μου τὴν ἴδια καλοθύμητη καὶ ὡραία τοποθεσία, ποῦ τὴν βλέπω πάντα μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου: τὸ Κάστρο, τὴν Πόχαλη, τὸ βουνὸ τοῦ Προφὴτ' Ἠλία, καὶ κάτω τὸ πανόραμα τῆς χώρας καὶ τὴ θάλασσα . . . Βγαίνω περίπατο καὶ συλλογίζομαι ὅτι σὲ λίγες ἡμέρες θὰ περπατῶ στὴ Στράτα-Μαρίνα, στὸ Πόρτο, στὸ Ψήλωμα, στὸ Κρυονέρι, στοὺς περιπάτους ποῦ ἐγέμιζαν μ' εὐφροσύνη τὴν παιδική μου ψυχή. Κάθημαι νὰ σᾶς γράψω, καὶ συλλογίζομαι ὅτι σὲ λίγες ἡμέρες θὰ κάθημαι ἔμπρος εἰς τὸ ἴδιο τραπεζάκι τὸ κατρυδένιο—πῶς τὸ θυμοῦμαι!—ὅπου ἐμελετοῦσα τὰ μαθητικά μου βιβλία κ' ἔγραφα κ' ἐγώ, ὅπως τώρα σεῖς, γράμματα παιδικὰ πρὸς τὴ Διάπλασι. . . Καὶ γιατί ἄλλο λοιπὸν ἠμπορῶ νὰ σᾶς γράψω, παρὰ γι' αὐτὸ τὸ ταξειδάκι, ποῦ μοῦ δίνει ἀπὸ τώρα τόση συγκίνησι καὶ μὲ κατέχει ὁλόκληρο, σὰν ἰδέα ἐπίμονη; Ὁ νοῦς μου εἶνε ἐκεῖ... Καὶ μὲ τὸν ἐγωϊσμὸ ποῦ ἔχουν ὅλοι ὅσοι γράφουν, θέλω γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ καὶ ὁ δικός σας ὁ νοῦς.

Ἀ! Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ μὲ καταλάβετε ὅσοι ποτὲ εἴχατε τὴν τύχην ἢ τὴν ἀτυχίαν νὰ ποπομακρυνθῆτε γιὰ κάμποσον καιρὸν ἀπὸ τὴν ἀγαπητή σας πατρίδα. Εἴδατε τί θερμὸν εἴχατε πόθον νὰ ξαναγυρίσετε; Εἴδατε μὲ τί γλυκύπικρον αἴσθημα τὴν ἐσυλλογίζεσθε; Κ' ἐνθυμεῖσθε τὴν χαρὰν σας ὅταν ἦλθεν ἐπὶ τέλους ἡ μεγάλη ἡμέρα τοῦ γυρισμοῦ, τοῦ *νόστου*,—τὸ *νόστιμον ἦμαρ* τοῦ Ὁμήρου, ποῦ εἶνε τόσον γλυκύ, ὥστε κατήντησε ἀπὸ τότε κάθε ὡραῖον κ' εὐχάριστον πρᾶγμα νὰ τὸ λέγωμεν *νόστιμον*;

Ναί! ἓν ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα καὶ τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα τοῦ ἀνθρώπου εἶνε αὐτὴ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα. Κάθε ἄνθρωπος τὴν ἀγαπᾷ μὲ λατρείαν, ὅσον καὶ ἂν εἶνε κοσμοπολίτης, ὅσον καὶ ἂν ζῇ εὐτυχισμένος εἰς τὴν ξενητειάν. Ἀλλὰ τί ἀγαπᾷ ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν πατρίδα του; Τὸ χῶμα τάχα, τὶς πέτρες, τὸν ἀέρα, τὰ βουνά, τὰ ἄνθη, τοὺς δρόμους καὶ τὰ σπίτια; Ὄλ' αὐτὰ μαζί, καὶ κάτι ἀκόμη· τὸ κυριώτερο: τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ φιλοπατρία δὲν εἶνε σωστή, ἂν δὲν ἀγαπᾷ κανεὶς καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς πατρίδος του. Ὄχι μόνον τοὺς δικούς του, τοὺς συγγενεῖς του, τοὺς φίλους του. Ἀλλὰ κάθε συμπατριώτην του, κάθε *ἀδελφόν* του. Διότι εἶνε ἀδελφός του, καὶ πρέπει νὰ τὸν ἀγαπᾷ σὰν ἀδελφόν του,— δηλαδὴ περισσότερον ἀπὸ κάθε ξένον,—τὸν ἄνθρωπον ποῦ ἐγεννήθη, ὅπως αὐτός, ἀπὸ *τὴν ἰδίαν μητέρα γῆν*, καὶ ἔχει μαζί του τὴν ἰδίαν γλῶσσαν, τὴν ἰδίαν θρησκείαν, τὰς ἰδίας ἐντυπώσεις καὶ κατὰ βάθος τὰ ἴδια αἰσθήματα. Ἂν εἶνε καλός, τόσῳ τὸ καλλίτερον· ἂν εἶνε κακός, ἂς τὸν λυπηθῇ καὶ ἂς προσπαθήσῃ, ἂν ἠμπορῇ, νὰ τὸν κάμῃ καλλίτερον· ἂν εἶνε πτωχός, ἂς τὸν βοηθήσῃ. Ποτέ, εἰς καμμίαν περίστασιν νὰ μὴ τὸν μισήσῃ, νὰ μὴ τὸν περιφρονήσῃ. Εἶνε ὁ συμπατριώτης,—ὁ ἀδελφός.

Ἤκουσα πολλοὺς νὰ λέγουν: Ἀγαπῶ τὴν πατρίδα μου, ἀλλὰ μισῶ τοὺς ἀνθρώπους της. Ψέμματα! Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ἀγαποῦν τὴν πατρίδα των. Φιλοπατρία, περιοριζομένη εἰς τὴν ἄψυχον φύσιν, εἶνε κάτι ἀτελὲς καὶ ἀνόητον. Καὶ αὐτὸ ποῦ λέγω, δὲν ἐφαρμόζεται μόνον εἰς τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν γενικήν, τὴν μεγάλην. Φανταστῆτε ἕνα ἄνθρωπον ἀγαπᾷ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ νὰ μισῇ τοὺς Ἕλληνας! Ἀλλὰ τί φιλοπατρὶς λοιπὸν εἶνε αὐτός; Καὶ τί εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ διὰ τὴν πατρίδα του, ὅταν δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους της ὅλους ὡς ἀδελφούς του;

Δυστυχῶς ὑπάρχουν πολλοὶ ποῦ δὲν ἐννοοῦν ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ κυριώτερον στοιχεῖον τῆς φιλοπατρίας: ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς συμπατριώτας. Καὶ νομίζουν ὅτι εἰμποροῦν νὰ διαφοροῦν δ' αὐτούς, ἢ νὰ τοὺς μισοῦν, καὶ νὰ τοὺς κατηγοροῦν, καὶ νὰ τοὺς ὑβρίζουν, καὶ νὰ τοὺς ὑπονομεύουν, καὶ νὰ τοὺς ἐξευτελίζουν ἀπέναντι τῶν ξένων,—καὶ πάλιν νὰ ἔχουν τὴν ἰδέαν ὅτι εἶνε φιλοπάτριδες, διότι ἀγαποῦν ἕνα βουνό, ἕνα δάσος, μίαν λίμνην ἢ ἕνα ἐρείπιον!

Πολὺ κακὴ ἀντίληψις τῆς φιλοπατρίας! Δὲν συμφωνεῖτε, ἀγαπητοί μου φίλοι;

Καλὴν ἀντάμωσιν ΦΑΙΔΩΝ

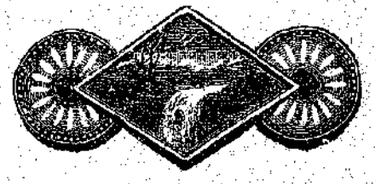

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΕΧΕΤΕ ΓΕΙΑ ΔΙΑΚΟΠΑΙ!

Η ΜΠΕΜΠΕΚΑ.—*Τὸ βαπτιστικό της ὄνομα εἶνε Ἀσπασία, ἀλλὰ τὴν λέγουν Μπεμπέκα, διότι δὲν εἶνε ἄλλη μπεμπέκα στὸ σπίτι των. Εἶνε δέκα ἐτῶν, ὁλοστρόγγυλη καὶ παχουλή, σὰν μπεμπέκα, μὲ μαῦρα μαλλιά, ζωηρὰ μάτια καὶ μακρυὰ τὴν . . . γλῶσσα.*

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ.—*Ἐξαδελφούλης τῆς Μπεμπέκας, ἡλικίας ἐννέα ἐτῶν.*

Ἡ σκηνὴ εἰς τὴν ἐξοχήν, εἰς τὸ κτῆμα τοῦ πατέρα τῆς Μπεμπέκας. Εἰς τὴν αὐλόπορτα, τὸ ἁμάξι φορτωμένο μὲ μπαοῦλα καὶ βαλίτσες περιμένει τοὺς ἐπιβάτας. Ὁ Μπέμπης, ὁ μπαμπᾶς του κ' ἡ μαμμά του ἐπιστρέφουν εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Ὅσο συλλογίζομαι πῶς θὰ περάσουνε δέκα μῆνες, χωρὶς νὰ ξαναπαίξωμε μαζί, καϊμένε Μπέμπη!

ΜΠΕΜΠΗΣ (*Ἀναστενάζει*). — Ἄχ! κ' ἐγὼ εἶμαι καταλυπημένος, Μπεμπέκα μου!

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Τί γρήγορα ποῦ ἐπεράσανε αὐτὲς αἱ διακοπές!

ΜΠΕΜΠΗΣ. — Θυμᾶσαι, Μπεμπέκα, τὴν ἡμέρα ποῦ ἤρθαμε ἐδῶ; Ἐθαρρούσαμε πῶς αὐτοὶ οἱ δυὸ μῆνες θὰ ἐδοκιμάζουν δυὸ χρόνια! Ἤθελα νὰ ἤτανε ὅλος ὁ καιρὸς διακοπές, νά! Δὲν ἤθελες καὶ σύ;...

ΜΠΕΜΠΕΚΑ.— Καλὰ λές. Ἄμα παίζει κανείς, περνοῦν γρήγορα-γρήγορα αἱ ἡμέρες. Ἤμουν τόσο εὐχαριστημένη ποῦ σὲ εἶχα ἐδῶ, ἀπὸ τὸ πρωΐ ὥς τὸ βράδυ, κ' ἐτρέχαμε μαζὶ στὸν κῆπο, καὶ ἄμα ἔβρεχε, ἐδιαβάζαμε τὰ ἴδια βιβλία μὲ τὲς εἰκόνες...

ΜΠΕΜΠΗΣ.— Τώρα ὅμως πρέπει νὰ μαθαίνουμε τὰ μαθήματά μας, νὰ γράφωμε τὰ γραπτά μας...

ΜΠΕΜΠΕΚΑ.— Θὰ σὲ βάλουνε ἐσωτερικό, τώρα, στὸ σχολεῖο;

ΜΠΕΜΠΗΣ. — Ὄχι... δὲν ξέρω ἀκόμα.

ΜΠΕΜΠΕΚΑ.—Καὶ δὲν θὰ μὲ ξεχάσῃς, ἄμα θὰ ἔχῃς ἕνα σωρὸ ἀγόρια φίλους, γιὰ νὰ παίζῃς;

ΜΠΕΜΠΗΣ.— Ὤ! Μπεμπέκα μου! ἔτσι εὔκολα νὰ ξεχάσω ἐγὼ τὴν ἐξαδελφοῦλα μου;... Ἐσὺ νὰ μὴ μὲ ξεχάσῃς μὲ τὰ πολλὰ κορίτσια τοῦ παρθεναγωγείου σας, ποῦ θὰ παίζῃς μαζί τους!

ΜΠΕΜΠΕΚΑ.— Τί λές, καλέ;... Νά! ἐμένα δὲν μ' ἀρέσει ποῦ θὰ πάω στὸ παρθεναγωγεῖο!

ΜΠΕΜΠΗΣ.— Οὔτε ἐμένα στὸ σχολεῖο.

ΜΠΕΜΠΕΚΑ.— Τί νὰ κάνουμε; Ἀφοῦ εἶνε ἀνάγκη νὰ πᾶμε, θὰ πᾶμε... Τώρα ὅμως λυπᾶμαι, ποῦ θὰ φύγῃς ἐσύ, κ' ἐγὼ θὰ μείνω μόνη μου στὸ περιβόλι μας.

ΜΠΕΜΠΗΣ.— Ἐγὼ θὰ τὸ θυμᾶμαι τὸ περιβόλι, καὶ τὰ παιγνίδια, καὶ τὴν κούνια, καὶ τὰ ὡραῖα σταφύλια τῆς κληματαριᾶς, καὶ τὰ τζάνερα, καὶ τ' ἀχλάδια, καί... ὅλα!

ΜΠΕΜΠΕΚΑ.— Τέλος πάντων, δέκα μῆνες εἶνε, καὶ θὰ περάσουν κι' αὐτοί, καὶ τοῦ χρόνου, θὰ ξαναρθῆτε στὴν ἐξοχή μας, καὶ θὰ εἶνε πάλιν τὰ δένδρα γεμάτα μὲ τζάνερα καὶ ἀχλάδια,

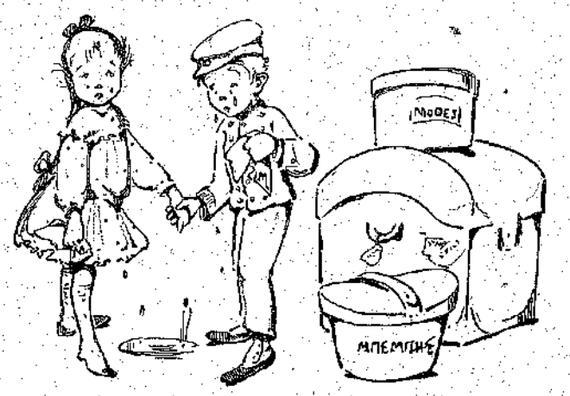

«Δὲν μ' ἀρέσει ἐμένα ποῦ εἶμαι μεγάλος...» (Σελ. 212, στ. γ'.)

Τὴν κληματαριά, δὲν θὰ τὴν τρυγήσωμε χωρὶς ἐσένα!

ΜΠΕΜΠΗΣ. — Θυμᾶσαι, Μπεμπέκα, ἄμα ἤμαστε μικροί, τί τρέλλες ἐκάναμε; Θυμᾶσαι ποῦ ἔχυσες μιὰ μέρα τὸν τέντζερε μὲ τὸ γλυκὸ μέσα στὰ κάρβουνα;

ΜΠΕΜΠΕΚΑ.— Θυμᾶσαι καὶ σύ, ποῦ ἐπῆγες κ' ἔκοψες ὅλα τὰ λουλούδια ἀπὸ τὲς φραουλιὲς τοῦ παπποῦ; καὶ δὲν ἐκάμανε φράουλες; (*Γελοῦν*).— Τότε εἴμαστε τρελλόπαιδα, καὶ γι' αὐτὸ μᾶς ἐστείλανε μαζὶ στὸ σχολεῖο, γιὰ νὰ βάλουμε γνῶσι! Τὸ σχολεῖο ὅμως ἐκεῖνο ἤτανε ἀστεῖο,—ἕνας νηπιακὸς κῆπος ἐκεῖ! Τώρα ὅμως εἶνε σοβαρὰ τὰ πράγματα, θὰ πᾶμε στὰ μεγάλα σχολεῖα, διότι, λέει, εἴμαστε μεγάλοι.

ΜΠΕΜΠΗΣ.— Δὲν μ' ἀρέσει ἐμένα ποῦ εἶμαι μεγάλος, γιατὶ θὰ πάω σὲ ἄλλο σχολεῖο ἐγώ, καὶ σὲ ἄλλο ἐσύ. (*Σκουπίζει ἕνα μεγάλο δάκρυο ἀπὸ τὸ μάγουλό του*).

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Ἄχ! μικρούλη μου Μπέμπη! (*Τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τὸν φιλεῖ*)

Ἔρχονται οἱ μπαμπάδες καὶ αἱ μαμμάδες, οἱ δοῦλοι φορτωμένοι μὲ βαλίτζες καὶ μὲ ὀμπρέλλες. Φιλιὰ καὶ ἀγκαλιάσματα. Ἡ Μπεμπέκα ξαναφιλεῖ στὸ μάγουλο τὸν Μπέμπη. Τὰ μάτια της εἶνε βρεγμένα. Τὸ ἁμάξι φεύγει. Ἡ Μπεμπέκα ἀποχαιρετᾷ μὲ τὸ μαντυλάκι της τὸν ἐξάδελφό της.

— Καλὸ ταξεῖδι, Μπέμπη! Καλὸ ταξεῖδι!

Ἡ Μπεμπέκα ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγο δὲν βλέπει τὸ ἁμάξι ποῦ φεύγει μὲ τὸν ἐξαδελφούλη της, τὸν Μπέμπη, καί, συλλογισμένη, γυρίζει πίσω στὸ σπίτι.

Γνωρίζει ὅτι ὁ καιρὸς τῶν παιχνιδιῶν ἐπέρασε καὶ ὅτι ἔπειτα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες, θὰ κάμῃ γνωριμίαν μὲ τὸ παρθεναγωγεῖον.

Ὁ Μπέμπης, σκυμμένος ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς ἁμάξης, συλλογίζεται τὸ σχολεῖον, ὅπου πρέπει νὰ εἶνε καλὸς μαθητής, διὰ νὰ εὐχαριστηθοῦν ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμά.

Ἂν ἔχετε διάθεσιν, παιδάκια μου, θὰ πᾶμε νὰ δοῦμε τί κάνουν εἰς τὰ σχολεῖά των ὁ Μπέμπης καὶ ἡ Μπεμπέκα. Καὶ θὰ δῆτε,—ἀλλοίμονον!—ὅτι οἱ μικροί μας φίλοι δὲν εἶνε παιδιὰ ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ λένε «τύπους καὶ ὑπογραμμοὺς τῆς ἐπιμελείας καὶ εὐταξίας», ἔχουν ὅμως ὅλην τὴν καλὴν θέλησιν νὰ διορθώσουν τὰ ἐλαττώματά των καὶ νὰ γίνουν εὐτακτα καὶ καλὰ παιδάκια.

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τὸ μέλι τὸ γλυκύτερον
ἀπ' τὴν πολλή του γλύκα
Καὶ τὸ βαρύνεται κανείς
καὶ τὸ ἀηδιάζει.

. . . . . .

Ἐξ ἴσου θαυστύχη
Κι' ὅποιος πολὺ ἀργοπατεῖ
καὶ ὅποιος πολυτρέχει.

(*Ἐκ τῶν τοῦ Σαΐξπηρ*) *Μετάφραστις* Δ. ΒΙΚΕΛΑ

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια).

Ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. Δύο νέαι σκιαὶ πλοίων ἐζωγραφίζοντο εἰς τὸν ὠχρὸν οὐρανὸν τῆς δύσεως, ἐντὸς τῆς πορφυρᾶς ταινίας, τὴν ὁποίαν ἐχάρασσεν ἐκεῖ ὁ ἥλιος, πρὶν ἐξαφανισθῇ ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα.

— Προσοχή! διέταξεν ὁ κυβερνήτης. Θὰ εἶνε θεοσκότεινα, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας. Ὅλοι οἱ Ἄγγλοι θὰ εἶνε κοντά μας. Πρέπει ὁ θάνατός μας νὰ γίνῃ ἀποθέωσις, καὶ νὰ φωτίσῃ ὅλον τὸν οὐρανόν.

Ἐν τοσούτῳ τὰ δύο πλοῖα ἐπλησίαζαν· ἡ ἀπόστασις ὅπου ἦσαν ὀλιγόστευε διαρκῶς, καὶ οἱ ναυτικοὶ τῆς «Καλῆς Ἐλπίδος» ἠδύναντο νὰ διακρίνουν τὰ σχήματα τῶν ἐχθρικῶν σκαφῶν, τὰ ὁποῖα τότε παρουσίαζαν τὴν πρῶραν των καὶ τότε τὴν πλευράν των.

Τώρα, τὰ μάτια τοῦ Ἰακώβου εἶχαν γίνῃ προσεκτικώτερα, κ' ἐκύτταζαν ἐπιμόνως τὸ πλοῖον ποῦ ἐπλησίαζε νὰ φθάσῃ. Καὶ ἔξαφνα, μία κραυγὴ ἀνεδόθη ἀπὸ τὸν λάρυγγά του, ὁμοία πρὸς βρυχηθμὸν χαρᾶς καὶ θριάμβου:

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρέσῃ! Μὰ εἶνε παλαιά μας γνωριμία αὐτὸ τὸ πλοῖον· εἶνε ἡ *Ἐλπίς*, ὅπου μᾶς ἐμάζευσεν ἀπὸ τὸ κέλαγος ὁ Σουρκούφ!

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἀκριβῶς, τὸ ὑποπτον πλοῖον ὕψωνε φιλικὰ σήματα.

Δὲν ὑπῆρχε λόγος ν' ἀνησυχοῦν καὶ ν' ἀμφιβάλλουν. Ἦτο φίλος καὶ ὄχι ἐχθρός, ὁ ἐρχόμενος νὰ συναντήσῃ τοὺς ναυτικοὺς τῆς *Καλῆς Ἐλπίδος*. Καὶ τόση ἦτο ἡ χαρά των, ὥστε ὁ μαρκήσιος ἥρπασε τοὺς δύο συντρόφους του εἰς τὴν ἀγκαλιά του καὶ τοὺς ἐφίλησε σὰν τρελλός.

— Καὶ τὸ πιτσοῦνί μας; ἠρώτησεν ὁ Οὐσταρίτζ, δεικνύων πρὸς τὸν Κλαβαγιὰν ἕνα μαῦρο στίγμα, τὸ ὁποῖον ἐπλησίαζε νὰ ἐξαφανισθῇ εἰς τὸν ὁρίζοντα.

— Αὐτὸ συλλογίζομαι, ἀπήντησεν ὁ νέος· βάλε νὰ ρίξουν στὴ θάλασσα τὴν δευτέραν λέμβον, Πιαρίλιε, καὶ πάρε μαζί σου τέσσαρας ἄνδρας, νὰ πᾷς νὰ τὸ φέρῃς.

Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη ἀμέσως. Τέσσαρες Ἱσπανοὶ ναῦται ἐπεβιβάσθησαν εἰς τὴν λέμβον μαζὶ μὲ τὸν Βάσκον. Μὲ γοργὴν κωπηλασίαν ἐξεκίνησαν. Καὶ ἦτο καιρὸς πλέον, διότι ὁ Οὐΐλ ἀπεῖχε τότε ἕνα μίλι καὶ περισσότερον.

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Ἐβὲλ ἀπαντοῦσε μὲ σήματα εἰς τὰ σήματα τῆς *Ἐλπίδος*.

— Ἀ! ἔλεγε, αὐτοὶ ἐκεῖ εἶνε βεβαίως Γάλλοι. Οἱ τρεῖς Ἐγγλέζοι ὅμως φαίνονται πάντα πρὸς τὰ βορειοανατολικά. Ἴσως πρέπει νὰ τοὺς περιμείνωμε...

— Μεῖνε ἥσυχος, ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος. Ἂν ἡ *Ἐλπὶς* εἶνε ἐδῶ, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ *Βρυκόλαξ* καὶ ἡ *Ἁγία Ἄννα* δὲν εἶνε μακρυά.

— Ὁ *Βρυκόλαξ* καὶ ἡ *Ἁγία Ἄννα*, ἀπήντησεν ὁ Βρετόνος, εἶνε ἴσως ἐκεῖνα ποῦ ἔρχονται ἐκεῖ κάτω, πίσω ἀπὸ τοῦτο.

Καὶ ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλο, τὰ δύο σημεῖα, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἰδῇ οἱ σκοποὶ μίαν στιγμὴν προτήτερα.

Ἔξαφνα ὅμως ἡ συνομιλία των διεκόπη. Ἡ *Ἐλπὶς* εἶχεν ἀνάψῃ τοὺς πλοϊκοὺς φανούς της, καὶ ἡ *Καλὴ Ἐλπὶς* ἔπρεπε νὰ τὴν μιμηθῇ.

Ἐσκοτείνιασεν ἀμέσως, ὅπως συμβαίνει εἰς ἐκεῖνα τὰ τροπικὰ πλάτη, μόλις ὁ ἥλιος ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα.

Ἕνα μεγάλο φανάρι ἐτοποθετήθη εἰς τὴν πρύμνην τοῦ τριστίου, διὰ νὰ ὁδηγῇ ἐκείνους ποῦ εἶχαν ἐκκινήσῃ διὰ

«Ἕνα μεγάλο φανάρι ἐτοποθετήθη...» (Σελ. 213, στ. β'.)

νὰ εὕρουν τὸν μικρὸν Γουλιέλμον Τερνάν.

Ἐνῷ ἐγίνοντο ὅλα αὐτὰ εἰς τὴν *Καλὴν Ἐλπίδα*, ὁ μικρὸς ναυτόπαις, ἔρημος καὶ ὁλομόναχος μέσα στὴν βάρκα του, ἐπήγαινε νὰ κυριευθῇ ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν.

Διατί τὸν εἶχαν βάλῃ ἐκεῖ μέσα, ἔτσι, χωρὶς καμμίαν ἐξήγησιν, χωρὶς κανένα λόγον;

Βεβαίως, τὴν πρώτην στιγμήν, ἦτο δι' αὐτὸν ἀληθινὴ ἀνακούφισις ποῦ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς φυλακῆς κ' εὑρέθη πάλιν εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα. Εἰς ἐκεῖνα τὰ ἀπαίσια σκότη, ἔπειτα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐπερίμενε τὸ σκότος τοῦ θανάτου, τὸ ἀγόρι ἐκεῖνο εἶχεν ὑποφέρῃ φρικτὴν ἀγωνίαν. Εἶχεν ἀποχαιρετίσῃ διὰ παντὸς τὸν ἀέρα καὶ τὸ φῶς...

Ἀλλὰ τὸν εἶχαν πάρῃ ἀπὸ ἐκεῖ. Καὶ μίαν φορὰν ἀκόμη εἶχεν ἀναπνεύσῃ τὸν καθαρὸν καὶ ζωογόνον ἀέρα τοῦ πελάγους, εἶχε θαυμάσῃ τὸ ἄσπιλον στερέωμα. Ἔπειτα, χωρὶς τίποτε, ποῦ νὰ τὸν κάμῃ νὰ μαντεύσῃ τὴν αἰτίαν αὐτῆς τῆς μεταβολῆς, χωρὶς καμμίαν λέξιν ἐξηγήσεως, ὁ Ἰάκωβος Κλαβαγιὰν τὸν εἶχε τοποθετήσῃ εἰς ἐκείνην τὴν λέμβον, μὲ τὴν διαταγὴν νὰ φύγῃ, νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν καταδίωξιν τῶν Ἀγγλων.

Τί σκοποὺς λοιπὸν εἶχεν ὁ ἀνδρεῖος φίλος του, τὸν ὁποῖον ἐθεωροῦσε καὶ ἀγαποῦσε ἀπὸ τώρα ὡς ἀδελφόν του; Διατί τὸν ἀπεχωρίζετο χωρὶς κἂν νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τοὺς λόγους τοῦ ἀποχωρισμοῦ;

Εἰς ἐκείνην τὴν λέμβον, ποῦ ἐπαράδερνεν ἐπάνω στὰ κύματα, εὑρίσκετο μόνος, ὁλομόναχος τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ νυκτώσῃ, χωρὶς κανὲν στήριγμα, χωρὶς συμβουλὴν ἀπὸ κανένα, χωρὶς καμμίαν ἐνθαρρυντικὴν λέξιν διὰ ν' ἀνθέξῃ εἰς τὸν ἀγῶνα.

Καί, καθὼς ἐκύτταζε προσεκτικὰ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς λέμβου, ἀνεκάλυψε μίαν κάσσαν, τὴν ὁποίαν εἶχαν βάλῃ ἐπίτηδες ἐκεῖ μέσα. Εἰς ἐκείνην τὴν κάσσαν ἦσαν τέσσαρα μπουκάλια μὲ κρασί, καμμιὰ πενηνταριὰ γαλέττες, μερικὰ κουτιὰ μὲ κονσέρβες καὶ μὲ ξηρὰ φρούτα. Κάτω ἀπὸ ἕνα πάγκον, ἦτο στερεὰ δεμένο ἕνα βαρέλι μὲ γλυκὸ νερό.

Ὁ Γουλιέλμος εἶδεν ὅτι ἡ ἀπόφασίς των, νὰ τὸν ἐγκαταλείψουν, ἦτο τελείως ὡριμασμένη. Καὶ τότε, πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχήν, τὸ φρικτὸν ἐρώτημα ἦλθεν εἰς τὸ πνεῦμα του, ποῦ ὑπέφερε μαρτύρια.

Διατί τὸν ἐγκατέλειπαν ἔτσι; Τί σκοποὺς εἶχεν ὁ Ἰάκωβος;

Τότε τὸ φῶς ἔξαφνα ἔλαμψεν ἐντός

του. Ἠννόησε τὸ αἴσθημα τοῦ μαρκησίου.

Ἂν ὁ Κλαβαγιὰν τὸν ἐγκατέλειπε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἂν ὁ Ἐδὲλ καὶ ὁ Οὐσταρίτζ προσυπέγραφαν εἰς τὴν ἀπόφασίν του, ὁ λόγος ἦτο, χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν, ὅτι οἱ τρεῖς ἄνδρες εἶχαν τροποποιήσῃ τὸ πρῶτον καὶ ἄγριον σχέδιόν των.

Ἤθελαν ν' ἀποθάνουν μόνοι· δὲν ἠθελαν νὰ φονεύσουν ἕνα παιδάκι.

Ναί, αὐτὸ ἦτο ἡ ἀλήθεια, ἡ μόνη δυνατὴ ἐξήγησις τῆς διαγωγῆς των.

Αὐτὴ ἡ σκέψις ἦλθε σὰν ἀστραπὴ μέσα εἰς τὴν ταραγμένην ψυχὴν τοῦ Οὐίλ. Ὤ! ἦσαν καλοί, τελείως καλοί, αὐτοὶ οἱ φίλοι ποῦ ἡ τύχη τοὺς ἔφερεν εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς του, αὐτοὶ οἱ ἀνδρεῖοι, ποῦ εἶχε καὶ αὐτὸς συμμερισθῇ τὰς στερήσεις των καὶ τὰ βάσανά των,—παραπολὺ καλοὶ μάλιστα, διότι τοῦ ἐχάριζαν μὲν τὴν ζωήν, ἀλλὰ παρέτειναν τὴν ἀγωνίαν του, ἀφοῦ αὐτοὶ μόνοι ἤθελαν νὰ ἐλευθερωθοῦν μὲ σκληρόν, ἀλλὰ ἡρωϊκὸν θάνατον.

Αὐτὴ ἡ ὁλοφάνερη ἀλήθεια τὸν εἶχε συντρίψῃ, ἀκριβῶς διότι ἦτο τόσον φανερά. Καὶ ἔπεσεν ὁ Γουλιέλμος εἰς τὸ θρανίον τῆς βάρκας, χωρὶς δυνάμεις πλέον, καὶ ἤρχισε νὰ θρηνῇ μὲ δάκρυα θερμά.

Ἀλλά, εἰς ἐκείνην τὴν ἡλικίαν, ἡ ἀντίδρασις ἔρχεται εἰς τὴν στιγμήν. Δὲν κάμπτεται ὁ μικρὸς χωρὶς ν' ἀνορθωθῇ πάλιν.

Καὶ ὁ Οὐίλ ἐσηκώθη πάλιν, ἔπιασε τὰ κουπιὰ καὶ ἤρχισε νὰ κωπηλατῇ δυνατά, εἰς τὰ ἴχνη τῆς *Καλῆς Ἐλπίδος*, διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀπόστασίν του.

Ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς πρύμνης, σκυμμένοι εἰς τὴν κουπαστήν, οἱ τρεῖς ἄνδρες ἔκαμναν μὲ τὰ χέρια σημεῖα ἀγάπης.

Καὶ ἰδού!—καθὼς ἐγύρισεν ὁ Οὐίλ, ἐκύτταξε τὸ πλοῖον ποῦ ἤρχετο πρὸς συνάντησιν τῆς *Καλῆς Ἐλπίδος*. Εἶδε τὴν γαλλικὴν σημαίαν, ποῦ ἐκυμάτιζεν εἰς τὴν πρύμνην τοῦ ἐπιφόδου πλοίου.

Τὰ κουπιὰ ἐξέφυγαν ἀπὸ τὰ χέρια του. Ἐσηκώθη, καὶ μία κραυγὴ ἀνεδόθη ἀπὸ τὰ χείλη του.

— Τὰ γαλλικὰ χρώματα! ἡ σημαία μας!

Ἐκινοῦσε τὰ χέρια του, διὰ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς φίλους του ἐκείνην τὴν σημαίαν, ποῦ πρῶτος αὐτὸς εἶχεν ἀνακαλύψῃ, ἡ ὁποία τοῦ ἔφερεν ὀπίσω τὴν ἐλπίδα.

Ἐκεῖνοι ἠννόησαν τὴν χειρονομίαν του, ἤκουσαν τὸν ἦχον τῆς φωνῆς του· ἀνεγνώρισαν καὶ αὐτοὶ τὴν ἐθνικὴν σημαίαν των, τὰ χρώματα τῆς Γαλλίας. Ἀλλά, περίεργον!—δὲν ἐφάνησαν οὔτε εὐχαριστημένοι, οὔτε ἀνήσυχοι. Ἀπὸ τὴν λέμβον του, ὁ Οὐίλ ἔβλεπε τοὺς τρεῖς ἄνδρας νὰ πλησιάζουν, νὰ χειρονομοῦν δεικνύοντες τὸ ἄγνωστον σκάφος, νὰ συζητοῦν δι' αὐτό. Καί, καθὼς τοὺς ἐκύτταζεν ἀφῃρημένος, ἐλησμόνησε καὶ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ. Τὰ κουπιά του ἔμεναν κρεμασμένα ἀπὸ τοὺς ὀρειχαλκίνους σκαλμούς των. Ἕνα μεγάλο κῦμα ἀνεσήκωσε τὴν καρυδόφλουδαν ἐκείνην καὶ τὴν ἔφερε διακοσίας ὀργυιὰς μακρύτερα ἀπὸ τὸ τριήστιον. Ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ τὸ προφθάσῃ. . .

Πάλιν ἡ ἀποθάρρυνσις ἐκυρίευσε τὸν ναυτόπαιδα, ἀποθάρρυνσις μεγάλη, ἡ ὁποία ἐπλησίαζε νὰ γίνῃ ἀπελπισία. Καὶ ἦτο τόσον τρομερωτέρα, ὅσον ἡ ἐλπίς, ἡ ὁποία πρὸς στιγμὴν εἶχε δείξῃ τὸ πρόσωπόν της, τῷ εἶχε φανῇ φωτεινότερα καὶ λαμπροτέρα.

Ἔξαφνα ἐσκοτείνιασεν ἡ νύκτα, καὶ ἡ φρίκη τῆς θέσεώς του ἔγινε μεγαλητέρα.

Μακρυά, εἰς ἀπόστασιν μεγάλην πρὸς νότον, ὁ Γουλιέλμος Τερνὰν εἶδε ν' ἀνάπτωνται οἱ πλοϊκοὶ φανοὶ τῆς *Καλῆς Ἐλπίδος*.

Πάει πιά! Ὅλα ἐτελείωσαν! Καὶ τότε τὸν ἐκυρίευσαν οἱ φρικτοὶ φόβοι. Ἔλεγεν ὅτι ἦτο ὁριστικῶς χαμένος αὐτὴν τὴν φορά, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν πρύμνην, μὲ τὸ πρόσωπόν μέσα στὰς παλάμας του, κ' ἔκλαψε σὰν μωρὸ παιδάκι.

Ἐπάνω, ὑψηλά, τὰ ἄστρα ἐνόμιζες ὅτι ἐτρυποῦσαν τὸν θόλον τοῦ οὐρανοῦ μὲ τὰ μικρὰ φωτεινά καὶ σπινθηροβόλα στίγματά των, ποῦ ἦσαν ὅμοια πρὸς σκόνην ἀπὸ διαμάντια σκορπισμένα ἐπάνω εἰς πένθιμον πέπλον.

Κάτω ἡ θάλασσα ἐφούσκονε τὰ μεγάλα κύματά της, μὲ τὴν εὐλύγιστον ράχιν καὶ τὴν στρογγυλὴν ὠμοπλάτην των, ποῦ τὸν ἐκουνοῦσαν, σὰν νεογέννητο παιδάκι μέσα στὴν κούνια του.

Καὶ ὁ Οὐίλ δὲν ἔβλεπε τίποτε, δὲν εἶχε κἂν οὔτε ἕνα βλέμμα διὰ τὸ φοβερὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς θέαμα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν ὑδάτων, ποῦ ἐγίνοντο ἕνα, μέσα εἰς τὸ ἴδιον σκοτάδι. Βυθισμένος εἰς τὴν λύπην του, ἔκαμνε τὴν προσευχήν του δι' ἐκείνους ποῦ δὲν θὰ ἔβλεπε πλέον, κ' ἐθρηνοῦσε. . .

Ὥρα πολλὴ ἐπέρασε, καὶ μία κραυγὴ διέσχισε τὴν ἄπειρον σιγὴν καὶ τὸν ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσῃ.

Ἦτο τὸ ὄνομά του, καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶχε κυλισθῇ εἰς τὴν ἠχὼ τῆς ἀθύσσου. Μία φωνὴ τὸν εἶχε φωνάξῃ, καὶ αὐτὴ ἡ φωνὴ τοῦ ἐφάνη γνωστή.

Ἀνεσηκώθη, καὶ ἔτεινε τὴν ἀκοήν. Ἡ φωνὴ πάλιν διέσχισε τὸ διάστημα, ἡ φωνὴ τοῦ Πιαρίλιου Οὐσταρίτζ, τοῦ Βάσκου, ὁ ὁποῖος μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του ἐτίναζεν ἠχηρότατα τὰ λόγια του:

— Αἴ! ἀπὸ τὴ βάρκα! Οὐίλ! μικρούλη Οὐίλ, μοῦτσο!

(Ἕπεται συνέχεια) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ *Πέτρου Μαέλ*.)

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΠΟΥ ΕΖΟΓΡΑΦΙΖΕ

Ἦτο τὸ ἔτος 1630· καὶ ἀρκετὸν καιρὸν τότε κἄτι ἀλλόκοτα πράγματα συνέβαιναν εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν σπουδαστήριον τοῦ μεγάλου Ἱσπανοῦ ζωγράφου Μουρίλιο.

Οἱ μαθηταί του, ὅταν ἤρχοντο τὸ πρωὶ εἰς τὸ σπουδαστήριον, εὕρισκαν συχνὰ ὡραιότατα πρόσωπα ζωγραφισμένα ἐπάνω εἰς τοὺς πίνακάς των ποῦ εἶχαν ἀφίσῃ καθαροὺς τὸ βράδυ, εἴτε τὰς ἡμιτελεῖς ἰδικάς των συνθέσεις ἐντελῶς τελειωμένας μὲ ἀξιοθαύμαστον τέχνην. Ἐρωτοῦσαν τὸν μικρὸν μεγάδα δοῦλον, ποῦ ἦτο ἐπιφορτισμένος νὰ φυλάττῃ τὸ σπουδαστήριον τὴν νύκτα, καὶ αὐτὸς ἀπεκρίνετο εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις μὲ μίαν ἀπάντησιν:

— Φαίνεται πῶς ὁ Θόμπης σᾶς ἐσκάρωσε κι' ἄλλο παιγνίδι...

«Θόμπης» ἦτο ἕνα στοιχεῖο τοῦ τόπου ἐκείνου, τὸ ὁποῖον οἱ ἁπλοϊκοὶ κάτοικοι ἐπίστευαν ὅτι ἔβγαινε καὶ ἔκαμνε τὰ ἔργα του τὴν νύκτα.

Ἕνα πρωί, ὁ εὐνοούμενος μαθητὴς τοῦ Μουρίλιο ἐστάθη, κατατρομαγμένος ἐμπρὸς εἰς τὸν ὀκρίβαντά του· καὶ μία κραυγὴ θαυμασμοῦ ἔφυγεν ἀπὸ τὰ χείλη του.

— Τί εἶνε; τί ἐπάθατε;—ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ διδασκάλου, ὁ ὁποῖος ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσήρχετο εἰς τὸ σπουδαστήριον.

— Αὐθέντα μου, κυττάξατε καὶ μόνος σας!

Καὶ ὁ μαθητὴς ἔδειξε μίαν ὡραίαν κεφαλὴν τῆς Παναγίας Παρθένου, σχεδιασμένην μόνον, ἀλλὰ μὲ τόσον ὡραίας γραμμὰς καὶ τόσον θαυμαστὴν ἔκφρασιν ὥστε ἔλαμπεν ἀκτινοβόλος ἐπάνω εἰς τὴν ὀθόνην, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἄλλων προσώπων ποῦ ἦσαν γύρω της ζωγραφισμένα.

— Ποῖος ἐζωγράφισεν αὐτὴν τὴν κεραλήν; ποῖος τὴν ἐζωγράφισεν; ἀνεβόησεν ὁ Μουρίλιο. Αὐτὸς θὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν ὁ διδάσκαλος ὅλων μας. Σωπᾶτε; Κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν εἶνε;...Αἰ! πρέπει νὰ φανερωθῇ αὐτὸ τὸ μυστήριον.

Καὶ ἐφώναξε:

— Σεβαστιανέ!

Ὁ μικρὸς μιγάς, ὁ ἀγορασμένος δοῦλος του, ἔτρεξεν ἀμέσως:

— Κοιμᾶσαι ἐδῶ κάθε βράδυ, δὲν εἶνε ἀλήθεια;

— Ναί, αὐθέντα μου.

— Ποῖος ἦλθε λοιπὸν ἐδῶ μέσα ἀπόψε, ἡ σήμερον τὸ πρωί, πρὶν ἔλθουν αὐτοὶ οἱ κύριοι;

— Κανείς, αὐθέντα μου, κανείς, ἀπήντησεν ὁ μικρός, τρέμων ἀπὸ τὸν φόβον του.

—Ἄκουσε καλά! θέλω νὰ μάθω ποῖος ἔκαμε αὐτὸ τὸ πρόσωπον. Ἀπόψε

θὰ καθήσῃς ἄγρυπνος, καί, ἂν ἕως αὔριον τὸ πρωί, δὲν ἀνακαλύψῃς τίποτε, θὰ λάβῃς εἰκοσιπέντε ραβδισμοὺς εἰς τὴν πλάτην σου. Τὸ εἶπα! πήγαινε τώρα νὰ τρίβῃς τὰ χρώματα, καὶ σεῖς, κύριοι, εἰς ἔργον.

***

Ἦτο νύκτα· καὶ μέσα εἰς τὸ σπουδαστήριον, ὅπου ἔμενεν ἄγρυπνος μόνος του, ὁ Σεβαστιανὸς ἐσυλλογίζετο τὸν πατέρα του, ποῦ ἦτο καὶ αὐτὸς δοῦλος τοῦ Μουρίλιο ἀγορασμένος, ἀλλά, ποθῶν νὰ ζήσῃ ἐλεύθερος, ὑπέφερε πολὺ μὲ τὴν ζωὴν ἐκείνην τῆς σκλαβιᾶς. Καὶ ἔλεγεν ὁ Σεβαστιανός:

—Ἀχ! ἂν γίνω μίαν ἡμέραν μεγάλος ζωγράφος, τί χαρὰ ποῦ θὰ μπορέσω νὰ σώσω τὸν πατέρα μου!...Ἕως τότε ὅμως, τί νὰ 'πῶ διὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τοὺς ραβδισμούς;

Ἐσυλλογίζετο καὶ δὲν εὕρισκεν· ἔπεσεν ἀπὸ τὴν κούρασιν ἐπάνω εἰς μίαν ψάθαν καὶ ἐπροσπάθησε νὰ κοιμηθῇ· ἀδύνατον ὅμως, ὁ πυρετὸς δὲν τὸν ἄφινε. Τὴν αὐγὴν ἐσηκώθη καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν Παναγίαν. Καθὼς ἐφωτίζετο ἀπὸ τὸ ὠχρὸν φῶς τῆς χαραυγῆς, τὸ σχεδιασμένον πρόσωπον ἐφαίνετο γλυκύτερον καὶ ἀγνότερον. Ὁ Σεβαστιανὸς ἠθέλησε ν' ἀντισταθῇ εἰς τὸν πειρασμὸν καὶ νὰ μὴν τὴν ἀποτελειώσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε· ἡ *παλέττα*, φορτωμένη μὲ χρώματα, ἦτο εἰς τὸ ἀριστερό του χέρι, ἐνῷ τὸ δεξιό του ἐζωγράφιζεν, ἐζωγράφιζε. . .

Ὡραία καὶ ὁλόφεγγη ἔλαμπεν ἡ ἡμέρα, καὶ ὁ ἔφηβος ἐκεῖνος, ἀπορροφημένος μὲ τὴν εἰκόνα του, εἰργάζετο καὶ ἐζωγράφιζε μὲ τόσην ζέσιν ὥστε ὅλα τὰ ἐλησμόνησεν. Ἐξαφνα ἔμεινε σὰν μαρμαρωμένος ἀπὸ τὴν τρομάραν του, ὅταν, ἀκούσας θόρυβον ὀπίσω του, ἐγύρισε νὰ ἴδῃ, καὶ εὑρέθη ἐνώπιον τοῦ Μουρίλιο καὶ ὅλων τῶν μαθητῶν.

Κανεὶς δὲν ὠμίλησε τὴν πρώτην στιγμήν· κατόπιν, μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, ὁ ζωγράφος ἠρώτησε:

— Ποῖος εἶνε ὁ διδάσκαλός σου, Σεβαστιανέ; Εἰς τὴν ζωγραφικήν, ἐννοεῖται. Διότι, ὑποθέτω, δὲν εἶνε ὁ Θόμπης.

Ὁ μικρὸς ἤρχισε νὰ παίρνῃ θάρρος.

— Σεῖς ὁ ἴδιος, αὐθέντα μου.

— Πῶς, ἐγώ; Ἐγὼ ποτὲ δὲν σοῦ ἔκαμα μάθημα.

— Ναί, μὰ ἐκάμνατε εἰς τοὺς ἄλλους, κ' ἐγὼ σᾶς ἤκουα.

— Καὶ ἔχεις ὠφεληθῇ ἀπὸ ὅ,τι ἤκουες! Σεβαστιανέ, μοῦ δίδεις τὴν μεγαλειτέραν χαράν, ποῦ ἠμπορεῖ νὰ αἰσθανθῇ ἕνας καλλιτέχνης. Ἔκαμα κἄτι παραπάνω ἀπὸ εἰκόνα· ἔκαμα ἕνα ζωγράφον!. . . Παιδί μου, ὅ,τι μοῦ ζητήσῃς, καὶ εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, θὰ τὸ ἔχῃς!

Ὁ Σεβαστιανὸς ἔπεσε εἰς τὰ πόδια του·

— Αὐθέντα μου, αὐθέντα μου, ἀφοῦ εἶσθε τόσον καλὸς διὰ τὸν πτωχόν σας σκλάβον, τολμῶ νὰ σᾶς ζητήσω νὰ μοῦ χαρίσετε. . . Ὤ! εἶνε παραπολύ. . . τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πατέρα μου!

— Καὶ τὴν ἰδικήν σου, παιδί μου, ἀνέκραξεν ὁ Μουρίλιο, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ συγκρατήσῃ τὴν συγκίνησίν του. Αὐτὸ ποῦ ἐζήτησες ἀποδεικνύει ὅτι εἶσαι παιδὶ μὲ καρδιά. Ἀπὸ σήμερον θὰ εἶσαι ὄχι μόνος μαθητής μου, ἀλλὰ καὶ υἱός μου. . .

Ὁ Σεβαστιανὸς Γομέθ, ὁ ὁποῖος εἶνε γνωστότερος μὲ τὸ ὄνομα «ὁ Μιγὰς τοῦ Μουρίλιο», ἔγινε, χάρις εἰς τὸν διδάσκαλόν του, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους ζωγράφους, ποῦ ἐδόξασαν τὴν Ἱσπανίαν. Καὶ σώζονται ἀκόμη καὶ σήμερον ἔργα του ἀνεκτίμητα διὰ τὴν ἀξίαν των, ὡς ἡ Παναγία του μὲ τὸ Βρέφος Ἰησοῦν, ἡ Ἁγία Ἄννα του, καὶ ὁ Χριστὸς ὁ δεμένος εἰς τὸν στῦλον. . .

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 95ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 10 Δεκεμβρίου 1905, πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐκ τοῖς φυλλαδίοις Δεκεμβρίου, Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου ἐ. ἔ. δημοσιευθεισῶν 205 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέσμως· ὁ δὲ ἐντὸς τῆς παρενθέσεως ἀριθμός, ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ε, *δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν ἀπονεμομένων ἑκάστῳ Εὐσήμων.*

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ *(16 ἐτῶν καὶ ἄνω)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Διπέφαλος Ἀετός*, 196 [9Ε]. — (*Ὁ Λάτρης τοῦ Ἀπείρου*, 201 (10Ε), τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἤδη Α' Βραβείου εἰς τὸν 74ον Διαγωνισμόν.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου*, 190 [9Ε]. — (*Ὡραία Ἑλλάς*, 183 [9Ε]. — (*Ὁ Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης*, 195 [9Ε] τὸ *Ἰοστεφὲς Ἄστυ*, 195 [9Ε], ὁ *Ὀλυμπιονίκης*, 194 [9Ε] καὶ τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος*, 192 [9Ε], τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ ὡς τυχόντες ἤδη Α' ἢ Β' Βραβείου εἰς προηγουμένους Διαγωνισμούς.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σπίρτο Μονάχο*, 180 [9Ε]. — *Ποιητὴς τοῦ Παρνασσοῦ*, 143 [7Ε],—*Ἀγκίβας ὁ Καρχηδόνιος*, 129 [6Ε].—(*Ὁ Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας*, 177 [8Ε] καὶ ὁ *Φρᾶ - Διάβολος*, 141 [7Ε] τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχόντες ἤδη ὁ μὲν Α' ὁ δὲ Γ' Βραβείου εἰς τὸν 87ον Διαγωνισμόν.)

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Ὀρεσίβιος τοῦ Παγγαίου*, 127 [6Ε].—*Ἐαρινὴ Ἑσπέρα*, 110 [5Ε].—*Αἰγλη τῆς Ἑλλάδος*, 109 [5Ε].—*Κουφωπάρυδο*, 97 [5Ε].—*Δεσβιακὸν Ἄνθος*, 93 [5Ε].—*Ἐσμεράλδα*, 83 [4Ε].—*Διαβατικὸ Περιστεράκι*, 76 [4Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Ρομφαία τοῦ Λόγου*, 59 [3Ε]. — *Ταχυδρόμος τῆς Εἰρήνης*, 52 [3Ε].—*Νεραϊδολούλουδο*, 46 [2Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ *(12—15 ἐτῶν)*.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἐθνικὸς Ὕμνος*, 199 [9Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πολυθέλητρος Νεότης*, 198 [9Ε]. — *Θεὸς τῆς Ἀγάπης*, 191 [9Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Βασιλεὺς τῆς Ἐρήμου*, 185 [9Ε]. — *Σταυραετός*, 129 (6Ε].—*Ἡρωϊκὸν Ἀρκάδι*, 116 [6Ε].—(*Ἡ Δούκισσα τῶν Σαλώνων*, 190 [9Ε], τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ ὡς τυχοῦσα Β' Βραβείου εἰς τὸν 98ον Διαγωνισμόν.)

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Ὄνειρον τῆς Πατρίδος*, 105 [5Ε].—*Ἱερολοχίτης*, 101 [5Ε]. — *Ψάλτης τῶν Ἡρώων*, 101 [5Ε].—*Ἄρης*, 97 [5Ε]. — *Ἄσπρη Πασχαλιά*, 92 [5Ε].—*Γλυκὸ Φιλάκι*, 90 [5Ε].—*Ἀργυρότοξος Φοῖβος*, 88 [4Ε].—*Ἐθνικὴ Σημαία*, 84 [4Ε]. — *Ἄγγελος τοῦ Ἐλέους*, 80 [4Ε]. — *Λάτρις τοῦ Ὡραίου*, 78 [4Ε]. — *Μικρὸς Σουλιώτης*, 76 [3Ε].— *Πτερωτὸς Ἀγγελιοφόρος*, 74 [4Ε].— *Ἑλληνικὸν Γραμματόσημον*, 72 [4Ε].— *Ἄγνωστος*, 71 [4Ε].—*Λάτρις τῆς Φύσεως*, 69 [4Ε].—*Λαδοῦχος Ἥλιος*, 69 [4Ε].—*Ἀτρόμητος Ἁλιεύς*, 58 [3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου*, 54 [3Ε].— *Δοῦξ τοῦ Πουτιποχωρίου*, 53 [3Ε].—*Εὐφορίων*, 48 [2Ε].—*Μαργαρίτα τῶν Ἀγρῶν*, 40 [2Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ *(11 ἐτῶν καὶ κάτω)*.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀσημένιο Κῦμα*, 197 [9Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀετιδεύς*, 196 [9Ε].—*Ἑλληνικὸς Παιάν*, 193 [9Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Αἰθέριον Πλάσμα*, 192 [9Ε].—*Ἐθνικὸν Λάβαρον*, 149 [7Ε].—*Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου*, 122 [6Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Κυματοθραύστης τοῦ Εὐξείνου*, 102 [5Ε]. — *Ἐλπὶς τοῦ Μέλλοντος*, 96 [5Ε].—*Ζακχαῖος*, 91 [5Ε]. — *Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς*, 82 [4Ε]. — *Ἰδιότροπος Σαυθοῦλα*, 69 [4Ε].—*Θεὸς τῆς Νίκης*, 66 [4Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Παναγιώτης Κ. Παπατσώνης*, 46 [2Ε].—*Χρυσαλλίς*, 39 [2Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὀρθὰς λύσεις, ἀναλῦε ἐκ τῶν τριῶν τάξεων, καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἀγνωστος Πόθος*, 22 [Ε].—*Ἀετὸς τῆς Πίνδου*, 14.—*Ἀηδὼν τοῦ Βοσπόρου*, 3.—*Αἰγυπτιακὴ Βαγάνα*, 25 [Ε].— *Αἴθριος Οὐρανός*, 16.— *Ἀναίσθητος Καρδία*, 5.—*Βράχος τῶν Γλάρων*, 20 [Ε].—*Εἱμαρμένη*, 5.—*Ἥρώ*, 6.—*Θεσσαλικὸς Ἀστήρ*, 20 [Ε].—*Λέων τοῦ Σουλίου*, 6. —*Μιμόζα*, 9.— *Παιδικὴ Χαρά*, 16.—*Θ. Σ. Παπαδόπουλος*, 8.— *Πρωτεσίλαος*, 11.—*Ρόδια*, 24 [Ε]. — *Σημαία τοῦ Φωτός*, 3. —*Κλέων Σινάνης*, 23 [Ε].—*Σκηπίων ὁ Ἀφρικανός*, 16.—*Φιλοπρόοδος Λεβαδείας*, 17.—*Χωλὸς Διάβολος*, 5.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Ἀμίμητος Γελωτοποιός* :

— Δὲ μοῦ λέτε, θεῖε· ἐάν, ἐνῷ εἶνε κανεὶς ψηλὰ μὲ τὸ ἀεροστατο καταστραφῇ ἡ γῆ, ποῦ θαῦρη νὰ κατέβῃ ;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κίτρινο Ντόμινο [Ε].

* * *

Ὁ Κουφοκεφαλάκης συμβουλεύει τὸν μικρότερον ἀδελφόν του :

— Νὰ μὴν πᾷς νὰ λουσθῇς στὸ Φάληρο, γιατί μπορεῖ νὰ πνιγῇς· ἔπειτα συλλογίσου καὶ τὸ ξύλο ποῦ θὰ φᾷς ἀπὸ τὸν πατέρα . . .

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποντιάδος Αὔρας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΑΣ συνιστῶ τὰ δύο νέα μυθιστορήματα, ποῦ ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ σημερινὸν φύλλον. Τόσον τὰ μικρὰ παιδία, ὅσον καὶ τὰ μεγάλα, θὰ μείνουν, ἐλπίζω, πολὺ εὐχαριστημένοι. Εἶνε καὶ τὰ δύο ἀντάξιοι διάδοχοι ἐκείνων ποῦ ἐτελείωσαν μὲ τὴν πρώτην ἐξαμηνίαν. Καὶ θὰ διαρκέσουν μέχρι τέλους τοῦ ἔτους.

Διὰ νὰ δημοσιεύσω ὅμως ἀρκετὴν συνέχειαν καὶ ἀπὸ τὰ δύο, καὶ διὰ νὰ συμπεριλάβω εἰς αὐτὸ τὸ φύλλον καὶ τ' Ἀποτελέσματα τῶν Λύσεων,—τὰ συγχαρητήριά μου, ἀλήθεια, πρὸς τοὺς βραβευθέντας τῶν ὁποίων περιμένω τὰς φωτογραφίας, — δὲν ἔμεινε τόπος διὰ νὰπαντήσω εἰς τὰς ὡραίας ἐπιστολὰς αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος. Ἔ, τί νὰ γίνῃ, ὑπομονή ! Εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ποτὲ δὲν εὑρέθη καὶ ἡ πήτα ὁλάκαιρη καὶ τὸ σκυλὶ χαρτᾶτο . . .

Τὸ δυσάρεστον εἶνε ὅτι καὶ τὴν ἐρχομένην ἑβδομάδα δὲν θὰ ἔχω πολὺν καιρὸν δι' ἀλληλογραφίαν. Διότι θὰ λείπῃ ὁ κ. Φαίδων ποῦ μὲ βοηθεῖ εἰς ὅλα, καὶ θὰ εἶμαι μόνη μου, μὲ τὸν τεμπέλη τὸν Ἀναγία, καὶ ποῦ νὰ τὰ προφθάσω ! Νὰ ἰδοῦμε . . .

Λοιπόν, ὡραίας ἐπιστολὰς αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα μοῦ ἔγραψαν οἱ ἑξῆς : *Ἐσμεράλδα, Κύκνειον Ἆσμα, Ροδοπαία Ἄδρα, Γαλανόλευκη, Ἑλληνικὴ Τριήρης, Μικρὸς Κεφαλλὴν, Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης, Γλυκεῖα Ἑλλάς, Ἑλληνόπουλο τῆς Ραδόπης* καὶ *Ζήτω ἡ Μακεδονία.*

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Τὸ *Ἑλληνόπουλο τῆς Ροδόπης*, [Ε], ἐνέγραψε διὰ τὴν πρώτην τριμηνίαν, τὸ ὑπ' ἀριθ. 4 συσταθὲν εἰς τὸ 21ον φύλλον πτωχὸν παιδίον. Εὖγε του ! Ποῖός τώρα θὰ τὸ ἐγγράψῃ διὰ τὰς ἄλλας τριμηνίας ;

15.—Ὁ *Δραπέτης Ἄγγελος* μοῦ συνιστᾷ σήμερον ἓν πτωχὸν παιδίον ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ. Μὲ πληροφορεῖ ὅτι θὰ τὸ ἐγγράψῃ ὁ Σύλλογος «Ἑλληνισμός». Νὰ ἰδῶ !

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ διπλώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα : *Νηρηΐς τοῦ Εὐρίπου*, κ. (Ε. Γ. Κ.) *Μαγιολούλουδο*, κ. (Α. Α. Α. ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ προτιμᾷς· ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἄρεσε πολύ, προπάντων διὰ τὴν ἀφελῆ γλῶσσαν ποῦ μεταχειρίζεσαι) *Γυμνάσιον τῆς Μιτυλήνης*, α. (: — + πῶς ἐπῆγεν ἡ θαλασσία ἐκδρομή ;) καὶ *Ἀγριολούλουδο τῆς Φράκης*, κ. (γωρὶς ἀρχικά, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου μετέβαλα, βλέπεις, τὴν σειρὰν τῶν λέξεων, διὰ νὰ εἶνε εὐκολωτέρα ἡ χρῆσις τοῦ ψευδωνύμου.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : *Ρεμβασμός*, κ.

Αἱ προτάσεις τῶν Μικρῶν Μυστικῶν θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Ὑπερήφανον Φοίνικα* (ἐλήφθη· πῶς θὰ μοῦ φανῇ θὰ τὸ ἰδῇς· «Ταξειδεύοντα συνδρομητήν» (ὁ Ἀνανίας ἀπαράλλακτος ! μὰ ποῦ τὸν πέτυχες !) *Λάκριδα τοῦ Ὡραίου* (ἔστειλα·) *Ἠλιόλουστον Προῦαν* (ἐπίσης·) *Ταχυδρόμον τῆς Εἰρήνης* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Θεὸν τῆς Ἀγάπης* (ἔστειλα·) *Ἄνθος τῆς Ἐλευθερίας*, *Ἐλπίδα τοῦ Μέλλοντος* (λογαριάζεται·) *Φουρνέλλο* (θὰ δημοσιευθοῦν ὀλίγον κατ' ὀλίγον·) *Περιπαθῆ Τραγουδιστὴν* (ἐντὸς ὀλίγου·) *Μαγευμένον Ἄνθος* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Αὐτόνομον* (τὸ εἶδα, ἀλλὰ ἴσως ἦτο σύμπτωσις·) *Παρήγορον Ἄγγελον* (ὄχι, δὲν ἐνεγράφησαν·) *Ψάλην τῶν Ἡρώων* (ἔχει καλῶς·) *Ποντιάδα Αὔραν*, *Κυανοῦν Σπήλαιον*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 29 *Μαΐου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Ἰουλίου

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

[*Ἀπὸ* σήμερον ἄρχεται, διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, ἡ δημοσίευσις ἐγκεκριμένων Ἀσκήσεων ἀπὸ τὰς Συλλογάς, αἱ ὁποῖαι ὑπεβλήθησαν διὰ τὸν 97ον Διαγωνισμόν. Ἡ προθεσμία τῆς ὑποβολῆς Συλλογῶν λήγει τὴν 10 Ἰουνίου.]

328. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον μου εἶνε ἐπίρρημα,
Στὴ μέση σου φορεῖς τὸ δεύτερόν μου.
Ἀντωνυμία τὸ τρίτον μου,
Καὶ μέγας ποταμὸς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας

329. Ἀναγραμματισμός.

Ὡς εἶμαι καταπράσινον
Τὸ ὄμμα σου μαγεύω
Ἀναγραμματιζόμενον,
Ἀρχίζω νὰ . . . σαλεύω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαληρικοῦ Φλοίσβου

330. Αἴνιγμα.

Τὸ μὲν ἀρσενικόν μου βάζεις-βγάζεις,
Διὰ δὲ τοῦ θηλυκοῦ μου μπαίνεις-βγαίνεις.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἡρωϊκὸ Ἀρκάδι

331. Κάθισμα.

* * * * *
* *
* * * * *
* *
* * * * * *
* * *
* * * * * * *
* * *
* * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰναγινώσκωνται : Εἰς τὰς καθέτους κατὰ σειράν : α') διάσημος ζωγράφος· β') ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου· γ') ζῶον.

Εἰς τὰς ὁριζοντίους ἐκ τῶν ἄνω : α') νῆσος τῆς Ἑλλάδος· β') νῆσος τῆς Τουρκίας· γ') τροφή· δ') βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης. Τέλος εἰς τὰς διαγωνίους : ἀριστερᾷ σύνδεσμος ὁμηρικὸς καὶ δεξιᾷ ἀρχαία πόλις τῆς Αἰγύπτου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ τοῦ Παρνασσοῦ

332. Ἐπιγραφή.

Ο Ω Μ Α Ο
Ε Ι Ι Ο Π
Σ Ε Ο Λ Μ
Α Ο Ζ Ι Ε
Ἰ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Φωτογράφου

333. Πρόβλημα.

Νὰ διαιρεθῇ ὁ ἀριθμὸς 48 εἰς τέσσαρα ἄνισα μέρη τοιαῦτα ὥστε, ἂν εἰς τὸ πρῶτον προσθέσωμεν 3, ἂν ἀπὸ τὸ δεύτερον ἀφαιρέσωμεν 3, ἂν πολυπλασιάσωμεν τὸ τρίτον ἐπὶ 3 καὶ ἂν διαιρέσωμεν τὸ τέταρτον διὰ 3, νὰ ἔχωμεν πάντοτε τὸ αὐτὸ ἐξαγόμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαῖρε Λευθερά

334-335. Μεταμορφώσεις.

1.—Ὁ *Ἥλιος* δι' 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Γῆ*.
2.—Ἡ *Γῆ* δι' 11 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Κρόνος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Δοκίμου

336. Φωνηεντόγριφος μετ' Ἀκροστοιχίδος.

Τῇ πρεμβολῇ ἑνὸς φωνήεντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, ὁσαδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένου, μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται νὰ μεταβληθῇ, σχηματίζονται πέντε λέξεις τῶν ὁποίων τὰρχικὰ ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ρωσσίας :

πρ-μν-κρσ-μρπ-μλ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ρομφαίας τοῦ Λόγου

337. Ἐλλιποσύμφωνον.

ο-εαο-αι-ωει-ο-το

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Μενεξέ

338. Γρῖφος.

U μα μα δ' μα μα μα τείνω θε : : Π ἧς κε Π Π Π Π

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφροστεφανωμένου Κύματος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 38.

206. Ἐπαμεινώνδας (ε, πα, μήν, ὧν, δάς.) —207. Πιλάφι (πῖ, λᾶ, φῖ.) — 208. Ἀγελάς γελᾷς.—209. Νέρων.

210. Π	(εἰΠέ...)	221 Διὰ τοῦ ὤς
ΚΑΡ	(κοΡΑΚος...)	ΡΟΔΟΣ
ΠΑΙΑΝ	(εἰΝΑΙΑΠαισίαν)	ΚΩΜΟΣ
ΡΑΞ	(ἐΞΑΡτῶσιν...)	ΝΟΜΟΣ
Ν	(μίαΝ...)	ΚΟΡΟΣ

212. ΘΕΤΙΣ (Θεόφιλος, ΖΕύς ΚαΤάνη, ΑγρΙνιον, ἠδυΣμος.) — 213. Τῷ μὲν εὐτυχοῦντι πάντες φίλοι, τῷ δὲ δυστυχοῦντι οὐδ' αὐτὸς ὁ γεννήτωρ. — 214. *Ζῆσα σαυτῷ δόξαν ἐγκαταλιπεῖν.* (ζιτ εἰς αφ-τοδοξ-αν ἐν κα-ταλ ὑπ' ἴν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Παρακαλῶ *Ἐσμεράλδαν* ὅπως μοὶ φανερώσῃ τὸ ὀνοματεπώνυμόν της. — *Σιναχωμένος ποντικός.* (5'—93)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά.—Ἐπιθυμῶ ἀλληλογραφίαν μετὰ *Λόφου τοῦ Γήνου.—Γαλαξίας.* (5'—94)

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα παντὸς Κράτους.—Νικόλαος Γ. Ἰγγλέσης, Ἀργοστόλιον Κεφαλληνίας (Ἑλλάς.) (5'—95)

Θερμὰ συγχαρητήρια τῇ *Ἰδιοτρόπῳ Ξανθούλᾳ* ἐπὶ βραβεύσει. — *Ἐσμεράλδα, Γλυκεῖα Ἑλλάς.* (5'—96)

Ὑπερευχαριστῶ *Ἀμίμητον Καραγκιόζην* διὰ τὰς ἐπὶ ἀναρρώσει εὐχάς του. (5'—97)

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ, Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 9.—Στοὰ Πάππου.